

да потане вонстина. Нека сторимъ опыть въ тая рыбохранилища. Глядате че това древо ме потава въ вода-та, какъ-то потава олово, но таяже суща. Оная птичица, коя сѣди отъ горѣ на това клонче, не го приганува, понеже то клонче е по таяже: ако бы да възлѣзимъ азъ, щѣхъ го скаршимъ, понеже самъ по таяжій.

Цв. Сега разумѣхъ: и когда ся вратимъ у Ирланда, не ще ся боимъ вече, знающій че корабль не може падна въ опасность, понеже вода-та е по таяже.

Уч. Скажи мнѣ сега, о Драгое! ако Історія-та, коя прежде мало преговорихме, ти е пренесла въ память твоя нѣкоя добра мысль?

Др. Да, Учителю, по подражанію на Ноя кой тосъ часъ възблагодари Богу, не ще престанемъ отъ да му благодаримъ за вси-те онія що ми е подарилъ.

Цв. Драгое; негли Богъ ти подарува нѣщо? Азъ не самъ пріялъ никогда нѣщо отъ него.

Уч. Що казувашъ, любезный мой. Богъ ти, е подарилъ тѣло-то, и душа-та, очеса-та, ушеса-та, нозѣ-те, и руцѣ-те. Той е оный, кой ты храни, и ты облача; въ кратцѣ, всичко що имашъ Богъ ти го е далъ.